

Om tiden

Vi lever inte i ett lufttomt rum utan i en värld fylld av väsen; det är växter, djur och människor som är där och möter oss. Även fysiska föremål som hus och tåg är formade av människoväsen och har sina olika stämningar. Över allt omges vi och be-möts vi av det som dessa väsen och föremål strålar ut. Ser vi en människa bemöter vi henne som något speciellt, fyllt av inre kraft och inte som en klump kött och ben. Vi kan uppleva det vi möter som förväntningar, frågor kanske krav. Och vi lever oss in i framtiden, hur vi och andra människor har förväntningar på vad vi ska göra, vad som ska uppnås. Liksom ut ur framtiden kommer en ström av förväntan. I våra själar lever vi i framtiden och känner hur den drar oss, kanske styr oss.

I oss lever också det som har utförts, det som är gårdag, det som skedde för länge sen. Det lever i våra handlingar som vanor, som invanda gester och tonfall som ett särskilt sätt att åstadkomma något. Det är vaneströmmen ur det förgångna som lever i oss.

Vi bärs - eller drivs - av båda strömmar, den ur framtiden som är våra föreställningar om hur det ska bli och den ur det förgångna som är vanorna. Hur ser korsningspunkten ut - där strömmarna möts?

Livet verkar allt mer och mer splittras upp och upplevelsen av dessa tidsströmmar täcks över av upplevelsen att allt hackas i bitar. Dagens gång till olika "bitar" dvs en stor mängd olika sorters handlingar som vi känner att vi måste hinna med.

Musiken på CD:n är bara sammanställda "digitala" bitar. Informationen om världens tillstånd kommer ur ett oändligt antal källor som nås på internet, genom tv eller radiokanaler eller tidskrifter. Man kan tro att man i dag kan veta allt men informationsmängden leder bara till ett splittrat medvetande. Vi kan inte omfatta allt detta.

När vi söker enheten i splittringen, sanningen under ytan så söker vi i själva verket vår egen verklighet och därmed vårt förhållande till tiden.

Vi känner djupt inne i oss att om jag är ett jag då är jag en enhet och inte en "splittring" fast jag just nu upplever mig som uppsplittrad i all information och allt jag "borde" göra. Vi vill ju bli sedda som individer, dvs odelbara och inte som väsen uppspaltade i "bits". Vi vill kunna räkna med att människan som vi talar med är en "enhet" och inte bara olika osammanhängande informationsbitar.

Tiden rusar iväg - säger vi.

Jag har inte tid - säger vi.

Ända tills allt liksom stannar upp genom ett totalt oväntat inslag i livet; kanske en sjukdom, kanske att vi plötsligt känner av dödens realitet – i vårt eget eller någon annans liv. Kanske är vi plötsligt arbetslösa. Tiden kan bli ett tomrum som inte går att fylla. Och vi ser. Vare sig vi har "för mycket" eller "för litet" av tiden så tas något ifrån oss. Vi förlorar greppet om vårt liv dvs förhållandet till tiden. Och vi undrar över hur vi kan ena splittringen, förhålla oss till allt som drar åt olika håll. Människor har olika vägar att komma ur detta:

- att försöka ändå skapa ett "grepp" om det ogripbara genom att själv vara den som bestämmer hur tiden ska hackas upp dvs jag bestämmer inte bara över mig själv utan även över andra.

- att dra sig ur, bortse från tiden och vilja skapa en egen tid, ett eget rum i tiden där inget ont kan nå henne, dvs att inte bry sig om de andra.

Det är i grunden en nollpunktsupplevelse, en upplevelse av en avgrund inne i livet men den täcks över av dagens rusande.

Avgrunden är avståndet till vårt verkliga, sanna väsen som öppnar sig i oss. Att se detta är att se att jag inte i verklig mening är mänsklig när jag inte är skapande, när jag tillåter att allt möjligt drar mig med.

Det handlar också om att se att jaget inte kommer från tiden utan verkar in i tiden. Om jag tar mig på allvar så som ett jagväsen dvs med en evig väsenskärna då ser jag att jag kan verka in i tiden och är då skapande, ja skapare av själva tiden.

Jag kan mitt inne i det som rullar på av sig självt under dagen skapat ett tids-rum, vidga tiden, leva individuellt fritt i tiden.

Det kan exempelvis ske när vi använder tänkandet till att tänka på en speciell fritt vald tanke, i ord eller bild och håller kvar detta i medvetandet precis så länge vi vill. Det är det första steget in i ett mediterande. Det kan också vara när vi "får" en idé och fortsätta att utveckla den i det inre. Det är också förutsättningen för allt sant skapande. Tiden tänjs, den förändras, det kan vara som om lång tid har gått men så ser man att det var i mätbar klocktid ganska kort tid.

Evigheten, det verkliga jagets hemort är inte någon annanstans, i någon annan tid. Jaget upplever evigheten när ögonblicket vidgas genom att jaget griper in i nuet, när inte det förutbestämda eller det förväntade bestämmer över mig. Det är en fri handling och ger helt nya erfarenheter. Det är att se strömmarna vi står inne i, vara klar över alla föreställningar om framtiden, alla vanemönster ur det förgångna och att gripa in i korsningspunkten mellan strömmarna. Det är inte att tänka bort alla förutsättningar som finns i livet utan ett fullt bejakande av dem alla. Det är att även inbegripa alla intentioner, önskningar, möjligheter som ligger outvecklade i det inre. Det är sedan att i medvetandet innefatta helheten av båda tidsströmningarna så att de förtätas till en bild. Nuet där tidsströmmarna möts blir till imaginationer av livet. En bild som jaget står mitt inne i (och inte ser framför sig som en tavla) och är delaktig av.

Man upplever här hur man är med i skapandet av tiden, att man som människa är ett skapande väsen och det innefattar ett fritt förhållande till tiden där tidsupplevelsen inte är tvång.

Ett ytterligare steg kan man gå i det medvetandet om det egna väsendet i ögonblicket blir till att själv liksom "bära" väsendet i tiden. Den punktuella erfarenheten av att ha upplevt sig själv som ett fritt skapande väsen i tiden kan vidgas till att bli mer och mer kontinuerlig.

Att vara skapande väsen är att ta sig själv på fullt allvar och bära de konsekvenser som skapandet för med sig. Då lever man inte i ögonblicket utan i en tids-process. När jaget tar det som utvecklats som tankar och viljeimpulser och liksom lyfter upp dem ur deras egenliv, frigör dem från att omedelbart få olika konsekvenser och bär dem i tiden då sker något nytt. Då formar jaget det förutsägbara ur det förgångna som bara rullar på av egen kraft. Då förvandlar jaget det förväntade i framtiden. Det sker då en förvandling och ett mognande av det som lever i själen. Och som det behövs värme för att en frukt ska mogna så utvecklar människan i detta en själsligt-andlig värmeprocess.

Att fritt jag-medvetet leva i och skapa tiden är att utveckla jagets urkraft - den själsligt-andliga värmen. Den utvecklas genom att tidens process blir till att jaget bär sig självt och därmed skapar tiden i tiden.